అనితరసాధ్యుడు

బుచ్చిబాబు ఇంటికి రాగానే రెండు ప్లేట్లలో టిఫిను పెట్టి "నిర్మల వస్తానని ఉత్తరం రాసింది" అంది విమల, బల్లమీద పెట్టిన పుస్తకం చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

"నిర్మలెవరు?" అన్నాడు బుచ్చిబాబు టిఫిను పారవశ్యంలో మునిగి.

"నిర్మల్ని ఎరగవా? విశాల చెల్లెలు."

"విశాలెవరు?"

చేతిలో పుస్తకం మొహానికి విసురుదామనుకుంది గాని పుస్తకం చాలా మంచిదని కోపం ఆపుకుంది.

"అసలు మా వాళ్ళందరి పేర్లూ, బంధుత్వాలూ పెళ్ళికి ముందే కంఠతా పట్టించవల్సింది నీతో."

"ఇప్పుడేం పోయింది? ఇప్పుడు పట్టించరాదూ?"

"అయితే కంఠతాపట్టు.

నిర్మల విశాల చెల్లెలు.

విశాల నిర్మల అక్క.

నిర్మల విశాల చెల్లెలు.
విశాల నిర్మల అక్క.... వచ్చిందా?"
"ఆఁ, వచ్చింది."
"ఏదీ అప్పచెప్పు."
"నిర్మల నిర్మల అక్క.
విశాల విశాల చెల్లెలు.
నిర్మల నిర్మల...."

పుస్తకం గిరాటుపెట్టి లేచిపోయింది విమల.

నిర్మల గురించి మాట్లాడాలని విమల వుత్సాహంగా ప్రారంభిస్తే బుచ్చిబాబు సరిగ్గా పాఠం అప్పజెప్పక అల్లా చేశాడు.

విమల పినతల్లి పిల్లలూ, పెత్తల్లి పిల్లలూ స్కూళ్ళకీ, కాలేజీలకీ ఏమాత్రం సెలవలొచ్చినా విమల ఇంటికి పరిగెత్తుకొస్తారు. విమల తరుపు బంధువులంటే, ముఖ్యంగా విమల తమ్ముళ్ళూ, చెల్లెళ్ళూ అంటే బుచ్చిబాబు వాళ్ళతో చాలా స్నేహంగా, ప్రేమగా వుంటాడు. విమల ఇంట్లో వున్నన్ని రోజులూ వాళ్ళకి ఎంతో సరదాగా ఆటవిడుపులాగా గడుస్తుంది.

నిర్మల వొస్తుందంటే విమలకి చాలా సంతోషం వేసింది.

అనుకున్న రోజున, అనుకొన్న వేళకి నిర్మల వచ్చింది. బుచ్చిబాబే స్టేషన్‌కి వెళ్ళి తీసుకొచ్చాడు.

నిర్మల బియ్యే చదువుతోంది. పదిహేడేళ్ళుంటాయి. సన్నగా, తెల్లగా వుంటుంది. విమలకన్నా కొంచెం ఎత్తు. చక్కని చురుకైన కళ్ళు. అన్నీ విమల పోలికలే. విమలలాగే తెగ మాట్లాడుతుంది. విమలకీ, తనకీ పదేళ్ళు తేడావున్నా విమల్ని 'అక్కా' అనదు. పేరుతోనే పిలుస్తుంది.

బంధు మిత్రాదుల క్షేమ సమాచారాలన్నీ కనుక్కున్నాక, విమల నిర్మలకి కాఫీ తాగనంటే పాలు ఇచ్చి— "ఇక నీ సంగతి చెప్పు, నీకేదో సంబంధం వచ్చిందటగా? చేసుకుంటున్నావా?" అని పరామర్శించింది.

"ఎంత ముసలి ప్రశ్న వేశావే ?" అని నిర్మల మొహం చిట్లించింది.

"పోనీ పడుచు జవాబు చెప్పరాదూ?"

"పెళ్ళా ? నేనా ? చేసుకుంటానా ? అని నిర్మల మాట మాటనీ తల్చుకుని ఆశ్చర్యాలు వెలిబుచ్చింది.

"ఏం— చేసుకోవా ?"

"నేనా ? పెళ్ళా ?"

"ఆఁ ! నువ్వే ! పెళ్ళే ! చేసుకుంటావా ? లేదా ?"

"చే.... సు.... కో.... నూ"

"ఎప్పుడూ చేసుకోవా?"

"ఎప్పుడూ చేసుకోను.... ఎప్పుడైనా అనివార్యమైన పరిస్థితులొచ్చి పడితే చేసుకుంటే చేసుకుంటానేమో !"

"అంటే? నెల తప్పినప్పుడా ?"

"ఛీ ఛీ! ఛీ ఛీ! ఎంత బండ మనిషివే విమలా నువ్వు! అబ్బ! ఎంతమాటనేశావే! తల తిరిగిపోయే మాటనేశావే! అబ్బా!" అని నిర్మల తలకాయ రకరకాలుగా ఝూడించేసింది.

"మరి అనివార్య పరిస్థితులంటే ఏవిటో అంతకన్నా నా కేం తోచలేదు."

"తోచకపోతే నన్నడగాలి. అంతేగానీ నీ కిష్టమొచ్చిన అర్థాలు తీస్తావా?"

"సరేలే. ఇప్పుడు చెప్పు"

"ఆ జ్ఞానం ముందే వుండాలి."

"తప్పైందిలే. ఇంక చెప్పు."

"అనివార్య పరిస్థితులంటే.... నేను పెళ్ళి చేసుకోనని ఒక వెయ్యి సంవత్సరాలు వుండిపోతాననుకో. అప్పుడు ఎవడైనా నాకు నచ్చిన వాడు కనపడి నా మనసు హరిస్తాడనుకో. అది అనివార్య పరిస్థితా, కాదా?"

"పిచ్చి మొద్దూ! అలాంటిదాన్ని అనివార్య పరిస్థితి అనరే. సర్వ ప్రయత్నాలూ చేసి నివారించడానికి వీలుగాక పోతేనే దాన్ని అనివార్య. పరిస్థితంటారు.

"నాకు తెలుసేవ్! పెళ్ళి చేసుకోకూడదని వెయ్యేళ్ళపాటు నేను కూడా సర్వ ప్రయత్నాలూ చేస్తానుగా? అయినప్పటికీ ఆ ప్రేమవాహినిని అరికట్టలేక దాంట్లోపడి ఉక్కిరి బిక్కిరై పోయినప్పుడే కదా పెళ్ళికి ఒప్పుకునేది? అది అనివార్య పరిస్థితా, కాదా?"

"ఓహో! అదా సంగతి? అలాంటి పరిస్థితి వెయ్యేళ్ళదాకా రాదా? నీ మనస్సు హరించేవాడు వెయ్యేళ్ళ దాకా బైటికి రాడా?"

"రాకపోతే రాకపోవచ్చు. వొస్తే వారం రోజుల్లోనే రావొచ్చు. రెండ్రోజుల్లోనే రావొచ్చు. చెప్పలేం."

"రెండ్రోజుల్లోనా?" అని విమల కళ్ళింతింత చేసింది.

"అబ్బ! ఏదంటే అదే పట్టుకుంటావే నువ్వు! రొండ్రోజులంటే రొండ్రోజులేనా ఏవిటి?"

"వెయ్యంటే వెయ్యికాదు. రొండ్రోజులంటే రొండ్రోజులు కాదు. బాగుంది నీ వాగుడు."

"అసలు మంచివాళ్ళు కనపట్టంలేదే విమలా! మా కాలేజీ అబ్బాయిల్తో రెండు మాటలు మాట్లాడాలంటేనే వొళ్ళు మండుతుంది. ఇక పెళ్ళేం చేసుకుంటాం?"

"చేసుకుంటాం అనకు. నా పెళ్ళి అయిందిలే నీ సంగతి మాట్లాడు.

నా సంగతేలే. చేసుకుంటాం అన్నంత మాత్రాన నీ పాతివ్రత్యం కల్తీ అయిందిగావున్ను. జన్మంతా చూసినా మంచివాడు దొరుకుతాడా అని బెంగ పట్టుకుందే విమలా నాకు. వేసంకాలం శలవుల్లో విశాల వాళ్ళింటికి వెళ్ళానుకదా? శ్యామలరావుని చూస్తే నా శంక నూరురెట్లభివృద్ధి చెందింది.

"అన్నట్టు విశాల ఎలావుంది? దాని సంగతులేం తెలీడంలేదు."

"అలాగే వుంది. ఒకటే పాతివ్రత్యం. కర్తలేని పాతివ్రత్యం."

"సరే ఇక చెప్పకు. ఏడవనియ్యి."

"నిన్న నేను రైల్లోవాస్తోంటే ఒకాయన పెళ్ళానికి ఎన్ని పదార్థాలు కొనిపెట్టాడే! ప్రతి స్టేషన్‌లోనూ ఆయన కొనడం, ఆవిడ తినడం. పాల కోవాలూ, జీడిపప్పులూ, బఠాణీలు అరటిపళ్ళూ, జాంకాయలూ— అబ్బ! ఎన్ని కొన్నాడో! అల్లాంటివాడు కావాలె విమలా నాకు."

"రైలు ప్రేమల్ని నమ్మకూడదే పిచ్చిమొద్దూ. రైళ్ళల్లోనూ, సినిమాల్లోనూ అలాగే కొంటారు. ఇంటి దగ్గర కూడు పెడతాడో లేదో! వాడు గాకపోతే వాడితల్లి."

"అంతే అంటావా?"

"అంతే అనసుగానీ, ఆ కేసు వదిలెయ్యి. ఆ తిళ్ళన్నీ నువ్వు తిన లేవు. గేదెకి మేత పడేసినట్టు పెళ్ళానికి తిండి పడేస్తే సరిపోతుందను కుంటున్నా వేమిటి? 'నీ కేం లోటు చేశాను? నీ కేం తక్కువ చేశాను?' అంటూ వుంటాడు ఇంత తిండిపారేసి."

"అబ్బ! ఎలాగే విమలా వీళ్ళతో? నాకు తెలిసిన భర్తలందరి చిత్ర పటాలూ, జీవిత చరిత్రలూ చూశానే. ఎవ్వరి మీదా గౌరవం కలగలేదు ఒకే ఒక్క మానవుడు నాకు మనసారా నచ్చాడే విమలా?"

"ఎవడువాడు? ఎచటివాడు?"

"ఇచటివాడేనే.... !"

"ఇచటివాడా? ఇచటెచటివాడు?"

"బావేనే."

"ఎవరూ! బుచ్చిబాబా!" విమల మొహం వికసించింది.

"అవునే విమలా! నాకు బావలాంటి వాడే కావాలే."

"లాంటి వాడెందుకూ? బావనే చేసుకో అయితే."

"చేసుకోనా? చేసుకోనా? నిజంగా చేసుకోనా? మరి నువ్వు!"

"నా సంగతి నీ కెందుకు? నేను చూసుకుంటాలే. నా గురించి నువ్వాలోచించక్కర్లేదు. నీ కంత నచ్చితే బుచ్చిబాబునే పెళ్ళి చేసుకో. కానీ నాకు బాగా తెలిసిన వ్యవహారం కాబట్టి ముందు జాగ్రత్తకోసం చెపుతున్నాను. బుచ్చిబాబు విమలా ప్రియుడు! అనితరసాధ్యుడు! తెలుసా!"

"అనితరసాధ్యుడంటే?"

"ఇతరులకు సాధ్యపడనివాడు! విమలకు మాత్రమే సాధ్యుడు! విమలకు మాత్రమే వశ్యుడు."

నిర్మల నాటకాల్లోలాగ "ఆహాహాహా" అని పెద్ద కంఠంతో నవ్వింది.

"చంపేస్తాను. నవ్వు ఆపకపోతే"– అని విమల మీదిమీదికొచ్చింది.

నిర్మల టక్కున నవ్వు కట్టేసి– "ప్రతి భర్తని గురించీ ప్రతీ భార్య అలాగే అనుకుంటుందని నేనో నవల్లో చదివాను. ఇహిహిహి" అని మళ్ళీ నవ్వింది.

"అయితే బుచ్చిబాబు అనితరసాధ్యుడు కాడంటావా!"

"సింగినాదంలే. నేను ప్రేమించానంటే చూడు. విమలా గిమలా ఎగిరిపోవాలి, విమల జపం మానేసి నిర్మల జపం మొదలు పెట్టాలి.... అసలు నీ నాథుడికి ఏమేం కూరలు ఇష్టమో చెప్పు."

"కూరల సంగతెందుకు?"

"మొగాళ్ళకి కడుపులోంచి హృదయంలోకి దారివుంటుం దంటారు."

"కడుపులోంచీ, వీపులోంచీ దారులెందుకే? ఎంచక్కా హృదయంలో దారే పట్టుకోరాదూ."

"నీకెందుకు అదంతా? నాకు తెలుసులే, బావకి ఏం కూరలిష్టమో చెప్పు నువ్వు."

"చింత చిగురు పప్పు...."

"ఏడిసినట్టుంది. చింతచిగురెక్కడ తీసుకురాను!"

"దోసకాయపచ్చడీ."

"బతికించావు. దోసకాయలున్నాయా ఇంట్లో?"

"ఏమిటి ఈ పూటనించే ప్రారంభిస్తావా?"

"మరి ఆలస్యం ఎందుకు? నేను వారం రోజుల్లో వెళ్ళిపోవాలి."

"వారం రోజుల్లోనే బుచ్చిబాబు ప్రేమ సాధించేసి వొప్పందం కుదిర్చేసుకుంటా వన్నమాట!"

"ఆఁ దొరికావు! దొరికావు! ఇంకా ఎక్కువ రోజులైతే ఆ పని చెయ్యగలననే కదూ? అంతేనా? అంతేనా?"

"ఏడిశావ్‌లే. ఏదో మాటవరసకి అంటే...."

"మాట వరసలూ, గీట వరసలూ నాకు పనికి రావు. అంతేనా, కాదా చెప్పేయ్."

"తప్పేనే! తొందర్లో అనేశాను. వారం రోజుల్లో కాదుగదా, వెయ్యి సంవత్సరాల్లో కూడా నువ్వాపని చెయ్యలేవు. నువ్వూ, బుచ్చిబాబూ వేరే వేరే జన్మలెత్తిం తర్వాత అలా జరుగుతుందేమో. అప్పుడు నేను జన్మెత్తకపోతే"

"అన్ని సంవత్సరాలు అక్కర్లేదుగానీ, వారం రోజులు కైమియ్యి. అసలు వారం రోజులెందుకు? నాలుగురోజులు చాలు.... మూడు రోజులే చాలని నా అభిప్రాయం అనుకో. ఎందుకైనా మంచిదని నాలుగురోజులంటు న్నాను. విమలా ప్రియుడు నిర్మలా ప్రియుడై పోతాడు. అనితరసాధ్యుడు గినితరసాధ్యుడై పోతాడు. అప్పుడు నీకు మరి నామీద కోపం రాకూడ దమ్మా?"

"అలాగేలే. అలా జరిగితే నువ్వు నాకెంత మేలు చేసిన దానివవు తావో! ఆ సహాయం చేసిపెట్టు."

"ఓఁ తప్పకుండా సహాయం చేసిపెడతానే విమలా! మొగాళ్ళని నమ్మకూడదని నేను మొన్న ఒక నవల్లో చదివాను. ఈ మొగాళ్ళూ...."

"నోరు ముయ్యి, ఉపన్యాసం కట్టిపెట్టి నీ ప్రయత్నాలు ప్రారంభించు."

"అదుగో, అప్పుడే కోపం వచ్చేస్తోంది నీకు."

"ఏడిశావ్‌లే.... ఇంక ఆ సంగతి వొదిలెయ్యి అసలు నీ కోసం బుచ్చిబాబు రెండు సంబంధాలు చూసి వుంచాడు."

"రెండెందుకే?" అని తెల్లబోయింది నిర్మల.

"రెండేవిటి?" అంటూ వొచ్చాడు బుచ్చిబాబు, వొచ్చి వంటింటి గడప మీద కూర్చున్నాడు.

"నిర్మలకోసం నువ్వు రెండు సంబంధాలు చూడలేదూ?" అని విమల నవ్వు కళ్ళతో సైగచేసింది.

"అవును నిర్మలా! ఒక్కణ్ణే పెళ్ళి చేసుకుంటే వాడు మంచివాడైనా, చెడ్డవాడైనా వాడి దగ్గరే పడివుండాలికదా? రెండు సంబంధాలు చేసుకున్నావనుకో, ఒకళ్ళ ఇంట్లో కొన్నాళ్ళుండి పుట్టింటికి వెళ్తాననిచెప్పి ఇంకోళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళాలి. అక్కడా అలాగే చెప్పి మళ్ళీ వీళ్ళ ఇంటికి రావాలి. ఎవళ్ళు మంచివాళ్ళయితే వాళ్ళింట్లో వుండిపోవాలి. ఏమంటావ్? అందుకే రెండు సంబంధాలు చూశాను." అని నవ్వాడు.

"నాకా సంబంధాలేవీ వొద్దుబావా! నా మనసంతా—" అని ఆగి నవ్వింది నిర్మల.

"ఆ! బుచ్చిబాబూ! నిర్మల నిన్ను గాఢంగా ప్రేమిస్తోందట. నిన్నే పెళ్ళి చేసుకుంటుందట! మరి నీ ఇష్టం." అని చెప్పి విమల తన బాధ్యత నిర్వహించింది.

"అవును బావా! విమల చెప్పింది నిజమే. నా ప్రేమనిఏంచేస్తావో!" అని విమల బేలచూపులు చూసింది.

"పిచ్చిమాటలు?" అని బుచ్చిబాబు మృదువుగా నవ్వాడు.

"పిచ్చి మాటలేవిటి? అలా ఎగరగొట్టేస్తే నేనొప్పుకోను. ఏం, విమల తప్ప ఎవ్వరూ నిన్ను ప్రేమించకూడదా? నీమీద ప్రేమ కలిగితే ఏం చెయ్యాలి? మనసు చంపేసుకోవాలా? ఈ చాదస్తాలు నా దగ్గర నడవ్వు."

"విమల నాకోసం ఎన్ని త్యాగాలు చేసిందో నీకేం తెలుసు? ఒకసారి వాళ్ళమ్మ కారప్పూస వొండి ఇస్తానంటే కూడా వినకుండా అర్జంటుగా నన్నుచూడాలని బుద్ధిపుట్టి నాకోసం వొచ్చేసింది. అలాంటి త్యాగమయిని వొదిలి పెట్టమంటావా?"

"అబ్బే వొదలడం ఎందుకూ? ఇద్దరం వుంటాం."

"ఇద్దరూ వుంటారా! నన్ను కూడా వుండనిస్తారా?"

"ఎందుకుండనివ్వం? ఏం విమలా వుండనిస్తాం కదూ?"

"నా సంగతి ఎత్తొద్దన్నానా! నేనేం చేస్తానో నీకనవసరం, నీసంగతి చెప్పుకో."

"అదుగో, నువ్వు బావని బెదరగొడుతున్నావు— నేనొప్పుకోను."

"బెదరగొడితే బెదిరిపోయేవాడైతే అదేం ప్రేమే?"

"అయితే సరే, నా స్వతంత్ర శక్తితో ప్రేమ వ్యవహారం సాగిస్తాను."

"ఏం పిచ్చిమాటలు నిర్మలా! మీ వూరు కబుర్లేమన్నా చెప్పు, ఎలా సాగుతోంది నీ చదువు?"

"అడగాలా? దాని మొహంచూస్తే కనపడ్డంలా!"

"శెలవుల్లోకూడా పాడు చదువు గోలెందుకు బావా? వొదిలెయ్యి. మన ప్రేమ సంగతి మాట్లాడు."

నిర్మల కవ్వింపులకు ప్రోత్సాహం ఇవ్వకుండా బుచ్చిబాబు కాస్సేపు చిరునవ్వులతో కూర్చుని లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ సాయంత్రం వంట నేనే చేస్తానని ప్రకటించింది నిర్మల.

"బతికించావు తల్లీ! ఈ పాడువంట ఈ జన్మానికి తప్పుతుందా లేదా అని చూస్తున్నాను. శెలవలు రాగానే పిల్లలు అమ్మదగ్గరికి వెళ్ళిపోయాక మూడొంతులు చాకిరీ తప్పింది. ఈ మొగుడు చాకిరీ ఎప్పుడు తప్పుతుందా అని చూస్తున్నాను శెలవులన్నాళ్ళూ నువ్వేచెయ్యి."

"సెలవులన్నాళ్ళూ యేవిటి? తర్వాత నేనెక్కడికిపోతాను? వెళ్ళవలిసింది నువ్వే."

"అప్పుడే యెందుకే గొప్పలూ? మరి నేను పోనా? హాయిగా స్నానంచేసి కూర్చుని పుస్తకం చదువుకొంటాను."

"ఆ, చదువుకో" అని నిర్మల దోసకాయలూ, కత్తిపీటా ముందేసుక్కూర్చుంది. ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. నిర్మలకి వంటింటి ముక్కూ మొహం తెలీదు.

"దోసకాయ పచ్చడి నాకు రాదే విమలా" అని బిక్కమొహం పెట్టింది విమలని చూస్తూ.

విమల స్నానానికి బైల్దేరుతూ—

"నన్ను చెప్పమంటే చెపుతాను. చెప్పనా?" అంది.

"ఆ పచ్చట్లో నీ పోలిక లుంటే?"

"అయితే మా పక్కింటివాళ్ళ నడుగు"

"వాళ్ళ పోలిక లుంటే?"

"ఏడిశావ్‌లే, వాళ్ళ పోలికలుంటే యేం? బుచ్చిబాబు వాళ్ళ పచ్చ డెప్పుడన్నా తిన్నాడా?"

"తిన్లేదంటావా? సరిగ్గా గుర్తుతెచ్చుకో. వాళ్ళెప్పుడూ వాళ్ళ పచ్చడి మీకివ్వలేదా?...."

"వెధవ ప్రశ్నలూ, నువ్వూనూ. నే పోతున్నాను."

"ఒసే విమలా, విమలా, అయితే వాళ్ళని అడగమంటావా?"

"అడిగితే అడుగూ"

"మీ విమల్నే అడగరాదా అని వాళ్ళంటే....? వొద్దులే, నువ్వే చెప్పు. నీ పోలికలూ, జ్ఞాపకాలూ, నీ మధురస్మృతులూ రాకండా నేనో పని చేస్తాలే."

"వుప్పెక్కువేస్తావు గావును. ఎంత రుచి లేకపోయినా తింటాడు గానీ. ఒక్క ఉప్పుగల్లు యెక్కువైందంటే పాపం చాలా యిబ్బంది పడి పోతాడు బుచ్చిబాబు."

"ఆ మాత్రం తెలుసులే. ఎవరైతే మాత్రం వుప్పెక్కువైతే తింటారేవిటి? సరేలే చెప్పు. పచ్చడి సూత్రం ఏవిటి? ధనియాలూ, మెంతులూ. మిరపకాయలూ ఏ నిష్పత్తిలో వెయ్యాలి?"

"ఒకటీ ఈస్టూ రెండూ ఈస్టూ మూడూ."

"సరిగ్గా చెప్పావా? చిన్నపిల్లని మోసం చెయ్యకూడదు."

"అయితే నన్నడక్కు ఫో.

"నా ఇష్టం వచ్చినట్టు మారుస్తాలే నిన్నెవడు నమ్మాడు? ఇక నువ్వెళ్ళు బైటికి" అని విమల్ని గెంటేసి వంటగది తలుపులు వేసేసుకుంది నిర్మల.

విమల స్నానంచేసి తల దువ్వుకుని పడగ్గదిలో చదువుకుంటూ కూర్చుంది. రెండుగంటలయ్యాక హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చి 'దీని పచ్చడిమండా! ఇంకా రాదేం'? అనుకుంటూ వెళ్ళి వంటగదిలోకి తొంగి చూసింది.

నిర్మల అప్పుడే పచ్చడి గిన్నెలోకి తీసి రోలు కడుగుతోంది. తలుపుల మధ్య విమల మొహంచూసి "అయిపోయిందే, కొంచెం రుచి చూడు ఎలాగుందో" అని చెంచాడు దోసలేహ్యం తెచ్చి విమల చేతికి పామింది.

విమల కుతూహలంగా చేతిలో లేహ్యం నాకి కళ్ళు తేలేసి నోరు నొక్కుకుని వాకిట్లోకి పరిగెత్తింది. చేదుపుట్ట! దోసకాయలు చేదు చూడలేదన్నమాట పిచ్చిమొద్దు! చెక్కు తియ్యలేదు. ధనియాలో సోలెడూ, మిరియాలో సోలెడూ పోసేసినట్టుంది. అన్నీ కలేసి రెండుగంటలు రుబ్బింది. ఈ ముద్ద తీసుకుపోయి బుచ్చిబాబుకి పెడుతుంది గావును. పాపం ఎలా తింటాడో!.... ఏం తింటాడు? వొదిలేస్తాళ్ళే.

"ఏవిటే, చెప్పకుండా పరిగెత్తావూ?" అని నిర్మల అరిచింది.

"బాగానే చేశావే! ఆశ్చర్యంగా వుంది! ఇలాంటి రుచి వొస్తుందనుకోలేదు నేనసలు"

"మరేవిటనుకున్నావ్? నేనేపని చేసినా అంతే. వంట కమ్మగా చెయ్యాలంటే పదేసేళ్లు వంటింట్లో నానాలేవిటి? మా అమ్మని చూస్తే వొళ్లు మంటనాకు. వంటింట్లోంచి వూడిరాదు ఎప్పుడూ." అని పెద్ద వుపన్యాసం ఒకటి యిచ్చింది.

"రెండురోజులు వంటచేస్తే చాలు. నువ్వు మీ అమ్మని మించి పోతావే" అని విమల అభినందించింది.

నిర్మల పొంగిపోయే వుత్సాహంతో బుచ్చిబాబుకి స్పెషల్‌గా భోజనం వొడ్డిస్తానని వంటిల్లంతా నీట్‌గా సర్దింది.

"విమలా! నువ్వూరా" అని బుచ్చిబాబు పిలిస్తే,

"నా కక్కర్లేదిప్పుడు, నేనూ, నిర్మలా తర్వాత తింటాంలే, ముందు నువ్వు తినెయ్యి, నేను చదువుకుంటున్నాను" అని విమల కుర్చీయెక్కింది.

నిర్మల చిరుచిరు నవ్వులతో వడ్డించింది బుచ్చిబాబుకి. "నీకు చాలా యిష్టమని నేనే చేశాను బావా ఈ పచ్చడి. నేనెప్పుడూ వంట చెయ్య లేదుగానీ, నేర్చుకోడం యెంతసేపు మనసుపెట్టి చేస్తే? ప్రేమించిన వాళ్ళ కోసం పచ్చడి చెయ్యాలంటే...." అని యేవిటేవిటో మాటలు గుమ్మరిస్తూ రెండు గరిట్ల దోసముద్ద వేసింది.

బుచ్చిబాబు వుత్సాహంగా కలుపుకుని గుండ్రాయంత ముద్ద ఎత్తి నోట్లోకి పంపించాడు. కళ్ళు తేలేసి మొహం బిగించి నిర్మలకేసి చూశాడు.

"బాగుందికదూ బావా! నేనే చేశాను నీకెంతో యిష్టమనీ."

బుచ్చిబాబు ఆ గుండ్రాయిని శివుడు గరళం మింగినట్టు లోపలికి మింగేశాడు.

"బాగుందమ్మా! చాలా బాగుంది"

"అమ్మా ఏవిటి? నిర్మలా అను. లేకపోతే నీరూ అను, లేకపోతే నీలా అను. మా కాలేజీలో ఓకబ్బాయి నన్ను.... ఆఁ, లేదులే. లేదులే.... పచ్చడి బాగుందికదూ"

"చాలా బాగుంది."

"రేపు చింతచిగురు పప్పొండుతా.... కాదు, కాదు.... చింతచిగురు కాదు....ఆఁ టమాటా....టమాటా పప్పొండుతా, ఏం?"

"నీకెందుకు శ్రమ? చిన్నదానివి. ఏవన్నా నవలలు చదువుకో. విమల చూసుకుంటుందిలే. పోనీ విమలకి సాయం చెయ్యి.

"నేను చిన్నదాన్నా? విమల నాకన్నా ఎంత పెద్దదేం మహా? ఆరేళ్ళేగా! నీకోసం వండాలంటే నాకేం కష్టంలేదు. కావాలంటే నా ప్రాణాలు కూడా ఇచ్చేస్తాను నీకు."

బుచ్చిబాబు నవ్వాడు– "ప్రాణాలిచ్చేస్తే నువ్వింక వుండవు"

"ప్రాణాలిచ్చెయ్యడం అంటే అచ్చంగా కాదు బావా! నేను బతికే వుంటానుగానీ నా ప్రాణాలు నీవన్నమాట."

బుచ్చిబాబు కలుపుకున్న వాయంతా కిక్కురుమనకుండా మాయం చేసేశాడు.

"పచ్చడి మళ్ళీ వెయ్యనా బావా?"

"వొద్దులే నువ్వలాకూర్చో. నేను పెట్టుకుంటాలే" అని బుచ్చిబాబు అన్నం పెట్టుకుని పులుసుగరిటె తీసుకున్నాడు చేతిలోకి.

నిర్మల కోపంగా గరిటె లాగేసి తనే స్వయంగా పులుసు వొడ్డించింది. అది వొద్దున్న విమల చేసిందే.

పులుసన్నం తింటోంటే బుచ్చిబాబు మొహంలోకి ప్రశాంతత వొచ్చింది. సంతోషంగా భోజనం ముగించి లేచాడు.

గదిలోకి రాగానే విమల బుచ్చిబాబు మొహం కుతూహలంగా పరికించింది.

"దోసకాయ పచ్చడి చాలా చేదుగావుంది విమలా! పాపం మీరెలా తింటారు? తినలేరు, పారెయ్యండి. అన్నాల్లో కలుపుకోవొద్దు."

విమల నవ్వుతూ "చెప్పావా నిర్మలకి?" అంది.

"చెప్పలేదు. నువ్వు చెప్పు నెమ్మదిగా!"

"చెప్పలేదా? మరి నువ్వు పచ్చడి వొదిలేస్తే యేమనుకుంది?"

"వదల్లేదుగా? తినేశాను. పాపం అంత సరదాపడి చేస్తే...."

"తినేశావా? అమ్మో! ఆ చేదుపుట్ట!"

"మరి పాపం ఏమనుకుంటుంది వదిలేస్తే?"

"అందుకనీ...."

"విమలా! అన్నాలు పెట్టాశాను రావే" అని కేక పెట్టింది నిర్మల వంటింట్లోంచి.

విమల వంటింట్లోకి వచ్చి పళ్ళాలచుట్టూ పొందిగ్గా సర్దిన గిన్నెలు చూసి "బుచ్చిబాబుకి సేవలు చెయ్యాలిగానీ నాక్కూడా ఎందుకే?" అని పీటమీద కూర్చుంది.

"నీక్కూడా సేవచేస్తే బావకి నామీద ప్రేమవచ్చి నన్ను పెళ్ళి చేసుకోడూ?"

"ఆ సంగతి మీరూ మీరూ చూసుకోండి బాబూ" అంటూ విమల నవ్వాపుకుంటూ పచ్చడి కలుపుకోకుండా తాత్సారం చేసింది.

నిర్మల పచ్చడిముద్ద నోట్లో పెట్టుకుందో లేదో నోట్లో తేలు కుట్టి నట్టు కెవ్వున అరిచి వాకిట్లోకి పరిగెత్తింది. విమల పీట మీదనించి లేచి పోయి పడీపడీ నవ్వడం మొదలు పెట్టింది.

నిర్మల కోపంగా బుచ్చిబాబు దగ్గరికి పరిగెత్తి "ఏంటి బావా, మాటవరస కన్నా అనలేదేం? దోసకాయపచ్చడి చేదుగా లేదూ?" అని అరిచింది.

"చేదా? నాకంత చేదుగా లేదే!"

"మంచివాడివే. చేదుపుట్ట లాగుంటే చేదులేదా నీకు? ఏం నోరు బాబూ నీది? నాలిక పీకేసుకోవా లనిపిస్తోంది. అన్ని ముద్దలు ఎలా మింగావు! బాగానే వుంది నీతో"

"పోనీలే నిర్మలా, మీరు తినొద్దులే పారెయ్యండి."

"ఆ మాట నువ్వే చెప్పాలేమిటి? భలేవాడివి" అని రయ్యిన వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

"భలే అయిందిలే అమ్మాయిగారికి" అని విమల మళ్ళీ గట్టిగా నవ్వింది.

నిర్మల పీటమీద కూర్చుంటూ—

"బావ ఏమిటీ అంత బండతనం?" అని విసుక్కుంది.

"పళ్ళు రాలగొడతాను, ఏమనుకున్నావో! నువ్వెంతో సరదా పడి చేశావని పాపం అతను అంత వోర్చుకుని తింటే బండతనం లాగ కన పడిందా నీకు? 'అంత చేదుపుట్ట ఎలా తిన్నాడో' అని జాలన్నా లేదుగాని బండతనం గిండతనం అని పేర్లెడతావా? దోసకాయలు చేదు చూడాలని తెలీదటే దున్నపోతా? బండతనం యెవరిదే గాడిదా."

"అఁ, నాకూ తెలుసులే అసలు బావని పరీక్షిద్దామని అలా వొండానూ, పెళ్ళి చేసుకునే ముందు పరీక్షించి చూసుకోవాలా వద్దా?"

"ఏడిశావులే, బాగా అయిందిగా ప....రీ....క్ష! ఆదిలోనే హంస పాదన్నట్టు అరంభంలోనే గరళం పచ్చడి పెట్టావు. మహా చక్కగా ప్రేమిస్తాళ్ళే నిన్ను."

"అదుగో! దొరికావు, దొరికావు. వంట బాగా చేసి పెడితేనే ప్రేమిస్తాడు. లేకపోతే ప్రేమించడు. అంతేగా నీ అభిప్రాయం? వంట బాగాచేస ప్రేమ సంపాయిస్తానంటే యిందాక నన్ను తప్పు పట్టావేం?"

"ఏడిశావ్‌లే వెధవ పాయింటు తీస్తావు."

"తప్పోప్పేసుకో" అంటూ నిర్మల పచ్చడిగిన్నె వాకిట్లోకి గిరాటు పెట్టింది.

* * *

రెండోరోజు సాయంత్రం బుచ్చిబాబు ఇంటికి వొచ్చేసరికి విమల లేదు. నిర్మల ఒక్కతే పడగ్గదిలో కూర్చుని చదువుకుంటోంది. విమల చీర కట్టుకున్న తనని చూసి బావ ఏమంటాడోనని ముసిముసి నవ్వులతో ఎదురు చూస్తోంది.

బుచ్చిబాబు నిర్మలని విమలే అనుకుని "విమలా" అంటూ బాగా దగ్గరికి వొచ్చి హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు. "నువ్వా నిర్మలా? విమలనుకున్నాను. విమలేదీ? ఎక్కడికి వెళ్ళింది? నువ్వెళ్ళలేదేం? ఏదీ విమల? ఎప్పుడొస్తానంది?" అని నూటపదహారు ప్రశ్నలు వేశాడు.

"ఎక్కడికో వెళ్ళిందిలే. లైబ్రరీకి కాబోలు. నన్ను రమ్మందిగానీ నేను రానన్నాను. నీకోసమే వెయ్యికళ్ళతో ఎదురు చూస్తున్నాను. నన్ను చూసి విమలని ఎందుకనుకున్నావో చెప్పు."

"విమల చీర కట్టుకున్నావుగా?"

"అమ్మో! నీకు ఏ చీర ఎవరిదో కూడా తెలుసుందే! మరి ఈ చీర కట్టుకుంటే నేను బాగున్నానా? విమల బాగుంటుందా? నిజం చెప్పాలి."

"నీకు నువ్వు బాగున్నావు. విమలకి విమలా బాగుంటుంది."

"అలాగ దాటేస్తే నే నొప్పుకోను. ఎవరు అందంగా వున్నారో చెప్పాలి. నేను చిన్నప్పటి విమల లాగా లేనూ? నా పోలికలన్నీ విమల పోలికలే నంటారు మావాళ్లు. మీ పెళ్ళప్పటికి విమల ఎలా వుండేదో సరిగ్గా అలాగలేనూ నేను?"

బుచ్చిబాబు నవ్వి కొంచెం ఆలోచించాడు— "అవును, అలాగే వున్నట్టున్నావు. పెళ్ళప్పటి విమల్ని మరిచేపోయాను నేను. ఆలోచిస్తోంటే పొద్దున్న చూసిన విమలే గుర్తొస్తోంది.

"ఎప్పటిదప్పుడే పరగడుపన్నమాట నీకు."

"లేకపోతే కళ్ళముందు సంగతులు వొదిలేసి పదేళ్ళో, పదిహేనేళ్ళో వెనక్కిపోయి ఆ విషయాలు తల్చుకుని సంతోషిస్తూ కూర్చుంటామా నిర్మలా? ఇప్పటి విషయాలకన్నా సంతోషంగా వుంటాయా పాత విషయాలు? అప్పుడు అదీ బాగుంది. ఇప్పుడు ఇదీ బాగుంది."

"నేన్నమ్మల్లే. అబద్ధాలాడుతున్నావు. విమల చిన్నప్పటి విమల్లాగే వుంటే నీకు సంతోషం కాదేమిటి? నన్ను చూడు, నేను చిన్న విమల లాగే వున్నాను. నా చేతులు చూడు తెల్లగా పొడుగ్గా ఎంత బాగున్నాయో,

నా కళ్ళు చూడు పద్మాల్లాంటి కళ్ళుకదూ? సంపెంగలాంటి ముక్కు!.... ఇంకానేమో.... ఆఁ, నా జడ చూడు, జడచూడు ఎంత బాగుందో!"

"చాలా బాగుందిలే కాఫీ పెట్టుకు తాగుదాం పద. నేను పెట్టిన కాఫీ నువ్వెప్పుడూ తాగలేదుగా?"

"ఇదుగో! ఇక్కడే పెట్టాను ఫ్లాస్కులో. చూశావా? ఎంత శ్రద్ధగా పెట్టానో నీ కోసం?" అంటూ నిర్మల కాఫీ యిచ్చింది బుచ్చిబాబుకి.

"అవును. చాలా మంచిదానివి" అని బుచ్చిబాబు గ్లాసు తీసుకున్నాడు.

"అంతేనేవిటి? మంచిదానివి అంటే సరిపోతుందేవిటి! నువ్వు నాకు చాలా నచ్చావు అను."

"నచ్చడం అంటే?"

"నచ్చడం అంటే.... వూఁ.... నచ్చడం అంటే ముద్దురావడం. నేను ముద్దొస్తున్నానా నీకు? నా చెయ్యి ముద్దు పెట్టుకో మరి."

"పిచ్చిపిల్లా! వూరుకో. నువ్వు కూడా కాఫీతాగు, తర్వాత మాట్లాడుకుందాం."

"అదుగో నువ్వలా తీసేస్తే నేనొప్పుకోను. నేనేం చిన్నపిల్లననుకున్నావా? విమల నాకన్నా ఎంత పెద్దదేం మహా ఐదేళ్ళేగా?"

"అది సరేగానీ, విమల అన్నం వొండేసి వెళ్ళిందా? మనల్ని వొండమని చెప్పిందా?"

"మనల్నిద్దర్నీ చక్కగా యేదన్నా సినిమాకి వెళ్ళమని మరీ మరీ చెప్పింది."

"అబద్ధాల పుట్టవి నువ్వు. విమలకి అసలు సినిమాలంటే వొళ్ళుమంట."

"విమలకి వొళ్ళు మంటయితే గంగలో దూకమను. నిన్ను నాతో సినిమాకి రమ్మంటాననుకో, వస్తావా రావా?"

"రేపు అందరం కలిసి వెళ్దాంలే. ఏం?"

"రేపొద్దు. ఇప్పుడే మనిద్దరం సినిమాకి పోతున్నామని ఒక చీటీ రాసిపెట్టేసి వెళ్ళిపోదాం. పాపం విమల అది చూసుకుని...."

"అది సరేగాని, బియ్యే అయ్యాక ఏం చేస్తావు?"

"గంతులేస్తాను. తెలిసిందా?"

"ఓహో! డాన్స్ నేర్చుకుంటావా?"

"మాట తప్పించేస్తున్నావు. సినిమాకి వొస్తావా, రావా?"

"నిన్ను దెబ్బలు కొడతాను నిర్మలా! నాకు చాలా కోపం తెప్పిస్తున్నావు. పోనీకదా పాపం చిన్న పిల్లవి అని వూరుకుంటూంటే నీ అల్లరెక్కువై పోతోంది." అని బుచ్చిబాబు నవ్వులో కోపం ప్రదర్శించాడు.

నిర్మల ఇక లాభం లేదని నవ్వేసింది. "అదికాదు బావా! విమలా, నేనూ పందెం వేసుకున్నాం. విమల నిన్ను 'అనితరసాధ్యు'డంది. అప్పుడు నేనేమో ...."

"ఏదో కోపంలో తిట్టేసి వుంటుందిలే. విమల తిట్లు అంత పట్టించుకోకూడదు."

"తిట్టు కాదు బావా అదీ. గొప్ప పొగడ్త! అనితరసాధ్యుడంటే విమలకి తప్ప ఇతరులకు సాధ్యపడని వాడట. అప్పుడు నేనన్నానూ బుచ్చిబాబుని నిర్మలా ప్రియుణ్ణి కూడా చేసేస్తానన్నాను. వూరికే సరదాకి అన్నాలే. నాకు తెలీదేవిటి నువ్వెంత మంచివాడివో! విమల్ని ఏడిపిద్దాం బావా! ఒక్కసారి నువ్వు నన్ను విమల ముందు– "నిర్మలా! నువ్వెంత అందంగా వున్నావో! నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను" అను. ఏం? వూరికే. సరదాకి. నిజంగా కాదు. వొట్టు! తర్వాత చెప్పేద్దాం. ఒక్కసారి విమల్ని ఏడిపించి ...."

"ఛీ! వూరుకో!" అని మొహం చిట్లించాడు బుచ్చిబాబు. అంతలోనే కొంచెం నవ్వు తెచ్చుకుని– "ఏం ఆటలు చెప్పు. పిచ్చి ఆటలు! .... నీకేం వూసిపోదం లేదా? పాపం నిన్నొక్కదాన్నీ వొదిలేసి ఎందుకు వెళ్ళింది?

పోనీ కాసేపు వైకుంఠపాళీ ఆడుకుందాం రా! విమల వొచ్చేదాకా...." అని నిర్మల్ని అనునయించబోయాడు.

"అదికాదు బావా! వూరికే సరదాకేగా? ఒక్కసారి సరదాకి అలా అంటే ఏం పోతుందమ్మా మరీనూ!"

"ఏం సరదా అది? చదువుకుంటున్నావు. ఎన్నో విషయాలు తెలివిగా మాట్లాడతావు. బావలకీ, మరదళ్ళకీ సరసాలుండాలేవిటి? పెళ్ళా న్నొదిలేస్తాననడం, మరదళ్ళని చేసుకుంటా ననడం.... ఏం సరసాలవి? చీదర కాదూ! నా నోటికి రావు నిర్మలా అలాంటి మాటలు. సరదాకైనా సరే. నాకది బాగుండదు. బావలెవరైనా అలాంటి మోటు వేళాకోళాలు చేస్తే నువ్వసలు ఒప్పుకోకూడదు. అసలు విమలకి మతిలేదు. అస్తమానూ పిచ్చి పందేలు వేస్తుంది."

బుచ్చిబాబు మాటలు నిర్మల్ని ముగ్ధురాల్ని చేశాయి. బుచ్చిబాబు మంచివాడని తెలుసుగానీ, నిజంగా ఇంత మంచివాడని తెలీదు నిర్మలకి. బుచ్చిబాబు అలా అనడం చాలా నచ్చింది గాని, విమల్ని కాస్సేపన్నా ఏడిపించలేక పోయినందుకు విచారం పట్టుకుంది నిర్మలకి.

బుచ్చిబాబు మొహంలో గాంభీర్యం చూసి జంకి మళ్ళీ మాట్లాడ కుండా వూరుకుంది. 'బావ సహకారం లేకండా విమల్ని ఏడిపించే మార్గ మేదన్నా వుందా?' అని దీర్ఘాలోచనలో మునిగిపోయింది.

"ఎందాకా వచ్చిందే నీ ప్రేమకలాపం?" అంటూ వచ్చింది విమల రెండు బుట్టల నిండా సరుకులు కొనుక్కుని.

సరుకులన్నీ వంటింట్లో సర్దుతూ సంభాషణ కొనసాగించారిద్దరూ.

"నీ ప్రేమకలాపం ఏమిటి? మీ ప్రేమకలాపం అను."

ఆ మాట బుచ్చిబాబు కూడా చెప్తే అప్పుడంటాలే"

"ఎందాకా వచ్చిందా? పాపం జవాబు వింటే ఏమైపోతావోనని జాలేస్తోంది. పెళ్ళి దాకా వచ్చింది."

"ఓహో! ఎప్పుడూ పెళ్ళి? ఈ జన్మలోనే?"

"జన్మదాకా ఎందుకే? ఇవ్వాళే. ఇవ్వాళ నేను బావగదిలోనే పడు కుంటాను. నన్ను వద్దంటాడనుకుంటున్నావా?"

"బుచ్చిబాబు తొమ్మిదిగంటలకే నిద్రపోతాడు. తర్వాత నువ్వు పిల్లిలా గదిలో దూరి పడుకుంటే పాపం తనకేం తెలుస్తుంది?"

"అయితే బావ ఇంకా మెలకువగా వున్నప్పుడే నేనా గదిలో ఒక మంచంమీద పడుకుంటాను. సరేనా?"

"ఓస్! అంతమాత్రాన బుచ్చిబాబు అంగీకరించినట్లేనా ఏవిటి? 'మన నిర్మలే కదా? నిద్రొచ్చేసి పడుకున్నట్టుందిలే' అనుకుంటాడు. అంత మాత్రాన నిన్ను ప్రేమించినట్టేనా?"

"బావ ముందే నేను నిన్ను 'విమలా! నువ్వింకో గదిలో పడుకో. నేనే ఈ గదిలో పడుకుంటా' అంటా ననుకో — బావ మాట్టాడకుండా వూరుకుంటా డనుకో. పోనీ ఆ నిదర్శనం చాలా? అప్పుడు నమ్ముతావా?"

"ఏడిశావ్‌లే. వెయ్యిజన్మలెత్తు. అప్పుడు చూద్దాం."

"అదుగో. అదుగో. ఓడిపోతున్నానని కుళ్ళు నీకు."

"విమలా? ఏవిటి నీ మాటలు?" అని బుచ్చిబాబు కోపంగా గది లోంచి ఒక కేకపెట్టాడు.

"ఒక నవల్లో సంగతి చెప్పుకుంటున్నాం." అని విమల మళ్ళీ తిరుగు కేక పెట్టింది.

"నీకసలు మతిలేదు విమలా!" అని బుచ్చిబాబు రెండోకేక పెట్టాడు.

"నిన్ను చేసుకున్నాక యింకెలా వుంటుందిలే" అని విమల కూడా రెండో కేక పెట్టింది.

ఆ కేకల సంభాషణ అయ్యాక కాస్సేపటికి అందరూ అన్నాలకి లేచారు.

భోజనాలయ్యాక బుచ్చిబాబు మళ్ళీ రాసుకుంటూ కూర్చున్నాడు. నిర్మల ఆ గదిలో తచ్చాడింది కాస్సేపు.

బుచ్చిబాబూ, విమలా పడుకునే మంచాల్లో ఒక మంచాన్ని దూరంగా కిటికీ దగ్గరికి ఈడ్చి, దానిమీదెక్కి పెద్ద దుప్పటి కప్పేసుకుని పడుకుంది. తను అలా చేస్తే విమలకి కొంచెమన్నా వుడుకుమోత్తనం వొస్తుందని నిర్మల నమ్మకం.

ఏం జరుగుతుందో చూద్దామని విమల వేరే గదిలో కూర్చుని పుస్తక పఠనంలో మునిగింది.

పదయ్యేసరికి బుచ్చిబాబు ఆవలిస్తూ "శిర్మశ్ని శేపుతావా విమళా?" అంటూ వొచ్చాడు.

"అక్కడ పడుకుందా?" అంది విమల తనకేం తెలీనట్టు.

"శిద్ర పట్టేసినట్టుంది. పాపం" అన్నాడు.

"పోనీలే పడుకోనియ్యి. నిద్రపోయేదాన్ని లేపడం యెందుకు? నీ మంచం నీకుందిగా? అది నీకేం అడ్డొచ్చింది"? అని విమల మళ్ళీ పుస్తకంలో మొహం పెట్టేసుకుంది.

వాళ్ళిద్దరూ ఒక గదిలో పడుకున్నా నిర్మలమీద ఈగన్నా వాలదని విమలకి గాఢనమ్మకం. ఆ సంగతి నిర్మలకి కూడా తెలిసి, తెల్లారి నిర్మల "బావ ఎంత మంచివాడే!" అంటే చూడాలని విమల కుతూహలం.

బుచ్చిబాబు నిద్రమత్తులో వూగుతూ "విమళా! ఒకళాచేద్దాం నేనీ గదిలో పడుకుంటాలే. నువ్వెళ్ళి ఆ గదిలో పడుకో." అని మొరాయించి నించున్నాడు.

"ఈ మంచం చాలదు నీకు. మంచం చాలక తెల్లవార్లూ నిద్రపట్టలేదంటావు. మంచాలు ఇటూ, అటూ తిప్పడం ఎందుకు ఇప్పుడు? వెళ్ళి నీ మంచంమీద నువ్వు పడుకుందూ!.... చిన్నపిల్ల పడుకుంటే అంత బెదిరిపోతావేమిటి?" అని విసుక్కుంది విమల.

బుచ్చిబాబు మాట్లాడకుండా వెళ్ళి తన పక్క ఎక్కి రెండో నిముషంలో నిద్రపోయాడు.

విమల చాలాసేపటిదాకా చదువుతోనే వుంది. అప్పుడే ఇక పడుకుందామని లైటు తియ్యబోతుంటే నిర్మల గాలిదుమారంలా గదిలోంచి

దూసుకొచ్చి "అయ్యబాబోయ్" అని అరుస్తూ విమలమీద పడింది. "ఎలా భరిస్తున్నావే ఈ మొగుణ్ణి? నాయనోయ్! నీకూ నీ మొగుడికీ వెయ్యి నమస్కారాలేవ్! హడలగొట్టి చంపేశాదేవ్" అని ఎగిరి బల్ల ఎక్కింది.

"ఏమైందే?" అని విమల తాపీగా అడిగింది.

"మొదట పిల్లులేమో అనుకున్నాను కాస్సేపు, తర్వాత ఏమూలన్నా పాము జేరిందేమోనని హడలిపోయాను. తర్వాత భూతాలేమోననుకున్నాను. ఆంజనేయుణ్ణి కూడా తలుచుకుని దణ్ణం పెట్టుకున్నానే, తగ్గితేనా? గది నిండా ఈలలు, వూళలు, బుసబుసలు, గుసగుసలు, బరబరలు, గురగురలు బాబోయ్. అదేం మొగుడేవ్! ఎల్లా భరిస్తున్నావేవ్. నీ పాతివ్రత్యంమండా! నేనైతే ఎప్పుడో వదిలేసి పారిపోదును. నాయనోయ్."

"బాగా గురక పెడుతున్నాడా? పాపం ఈమధ్య ఒంట్లో బాగుండ డంలేదే? ఎడినాయడ్స్ పెరిగాయన్నారు," అంటూ విమల కంగారుగా బుచ్చిబాబు మంచం దగ్గరికి పరిగెత్తి ఒక నిమిషం నించుని చూసింది తర్వాత వంటింట్లోకి వెళ్లి ఒక గ్లాసుడు వేడిపీళ్లు కాగబెట్టితెచ్చి ఒకమాత్ర తీసి "బుచ్చిబాబూ! బుచ్చిబాబూ!" అంటూ నెమ్మదిగా తట్టిలేపింది. "ఒక్క సారి లేచి మాత్రవేసుకో, సరిగ్గా ఊపిరాడక ఇబ్బంది పడుతున్నావు కొంచెం వేడినీళ్ళు తాగు."

బుచ్చిబాబు నిద్రమత్తులోనే లేచి మాత్ర మింగేసి. వేడినీళ్ళు గట గటా తాగేసి మళ్ళీ వొరుగుతూ "నువ్వింకా పడుకోలేదా విమలా? తొంద ళగా ప....డు....కో" అంటూ మళ్ళీ నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

అతనికి కొంత తేలిగ్గా వుండడం చూసి కాళ్ళమీద దుప్పటి కప్పి బయటికి వొచ్చింది విమల.

"బాబోయ్! అదేం మొగుడేవ్" అని నిర్మల యింకా వొణుకుతూనే వుంది.

"ఏడిశావ్లే. మనిషన్న తర్వాత జబ్బులు రావా?" అని విమల నిర్మల నెత్తిమీద ఒక దిప్పకాయి తీసింది.

"వొస్తే వొదిలెయ్యాలి" అంది కోపంగా నిర్మల.

"మరి బుచ్చిబాబుని పెళ్లి చేసుకుంటానన్నావుగా?"

"నాకొద్దుబాబోయ్! నీ గురగుర మొగుణ్ణి నువ్వేవుంచుకో." అంటూ నిర్మల బల్లమీదనించి మంచంమీదకి దూకి దుప్పటి ముసుగెట్టేసుకుంది.

* * *

మర్నాడు పొద్దున్న విమల చీకట్నే వీధి తలుపులు తీసేప్పటికి ఎవరో ఒక యువకరత్నం నార తడపలాగ గేటు పట్టుకుని వేళ్ళాడుతూ దాన్ని తియ్యడానికి విశ్వ ప్రయత్నాలుచేస్తూ విఫలుడౌతున్నాడు.

విమల గుమ్మంలో కనపడగానే గేటు కన్నాల్లో మొహం పెట్టి - "బుచ్చిబాబుగారిల్లు.... ఇదేనాండీ?" అన్నాడు.

అంత పెద్ద బోర్డు కనపడ్డంలేదూ? కళ్ళజోడు ధరించకపోయావ్" అందామనుకుని చీకట్నే జోకులెందుకు లెమ్మని "ఇదేనండీ," అంటూ తనే గేటు దగ్గరికి వెళ్ళి గేటు తీసింది విమల. "బుచ్చిబాబుగారింకా లేవ లేదు. ఇంత చీకట్నే వచ్చారేమిటి?" అంది.

"ఆయన.... కోసం కాదండీ....

"మరెవరికోసం? ఎవరు కావాలి మీకు?"

లోపల్నించి నిర్మల నిద్రకళ్ళతో పరిగెత్తుకొచ్చింది- "రా,రా! చిన్నబ్బాయ్! రా,రా!" అని ఆహ్వానం పల్కి— "నా ఫ్రెండ్‌లే విమలా! నా క్లాస్‌మేట్, నువ్వు పో. నేను మాట్లాడతాలే." అని నవ్వు మొహంతో అతనికి ఎదురెళ్ళింది. అతను కూడా విమల్ని వొదిలేసి నిర్మల వేపు తిరిగాడు.

"ఓసి దీని దుంపతెగా!" అని విమల ఆశ్చర్యపడుతూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"నిర్మలా చిన్నబ్బాయీ ముందుగదిలో కూర్చుని మాటల్లో మునిగిపోయారు.

"ఎప్పుడు బైల్దేరావు? ఎక్కడెక్కావు? ఎక్కడ దిగావు? ఎలా వచ్చావు?" అని నిర్మల ప్రశ్నల వర్షం కురిపించేస్తోంది.

చిన్నబ్బాయికి పంధొమ్మిదేళ్ళకన్నా ఎక్కువుండవు. సన్నగా, పొడుగ్గా బెత్తంలా వున్నాడు. లేత గచ్చకాయ రంగు పేంటుమీద తెల్ల చొక్కా వేసుకున్నాడు. అంట కత్తెరేసిన క్రాపు. తెల్లని. నున్నని చెంపలు. మీసాల్లేవు. ఆడపిల్ల చూపుల్లాగా బెదురుగా వున్న చూపులు.

నిర్మలా, అతనూ మాట్లాడుకుంటోంటే ఇద్దరు స్నేహితురాళ్ళు మాట్లాడుకుంటున్నట్టుగా వుంది.

"వాళ్ళ గుడగుడలకి బుచ్చిబాబు కూడా లేచి గుమ్మంలోకొచ్చి చూశాడు.

"నా ఫ్రెండ్‌లే బావా! నువెళ్ళి మొహం కడుక్కో" అని నిర్మల బుచ్చిబాబుని వెళ్ళగొట్టేసింది.

ఒక పావుగంట తర్వాత నిర్మల లోపలికి వొచ్చి— "నా ఫ్రెండ్ ఒక వారం రోజులు ఇక్కడే వుంటాడు." అని ప్రకటించి మొహం కడుక్కోడానికి వెళ్ళిపోయింది.

మొహం కడుక్కుని వొచ్చి— "నా ఫ్రెండ్ కాఫీ, టీలు తాగడు. పాలు ఇస్తావో, నీళ్ళు ఇస్తావో" అని హెచ్చరించి మళ్ళీ ఫ్రెండ్ దగ్గరికి పరిగెత్తింది.

బుచ్చిబాబు కోర్టుకి పోయి, విమల పనంతా అయ్యేదాకా వాళ్ళు అవిరామంగా మాట్లాడుకుంటూనే వున్నారు.

తర్వాత అతను వెళ్ళిపోయాడు. నిర్మల ఎగురుకుంటూ లోపలికి వొచ్చి విమల కాళ్ళమీద పడిపోయింది. "విమలా! ఇవి కాళ్ళుగావు చేతు లనుకో, విమలా! నాకు అభయ హస్తం ఇవ్వాలే. ఇస్తానంటేనే లేస్తాను. చెప్పు ఇస్తావా లేదా—చెప్పు."

"ఇస్తాలే చెప్పు"

"మళ్ళీ మాట మార్చకూడదు."

"అబ్బ! చెప్పవే. నా కాళ్ళు లాగిపడేస్తావా యేమిటి?"

"నువ్వూ, బావా సాక్షులుగా వుండి నాకూ, చిన్నబ్బాయికీ యివ్వాళే రిజిష్టర్ పెళ్ళి చేయిం...."

విమల స్పృహ తప్పి కింద పడిపోయింది.

నిర్మల వంటింట్లోకి పరిగెత్తి మంచినీళ్ళు తెచ్చి రకరకాల సేవలు చేశాక కాస్సేపటికి లేచి కూర్చుంది.

"ఏమే విమలా? మా పెళ్ళి...."

మళ్ళీ వొరగబోయింది విమల.

"అబ్బ! చాల్లెద్దూ! ఎన్నిసార్లు స్పృహతప్పుతా వేవిటీ?" అని పోట్లాడి కూర్చోబెట్టి తర్వాత తన కథంతా చెప్పుకొచ్చింది.

తను చిన్నబ్బాయిని గాఢంగా ప్రేమిస్తోందట. చిన్నబ్బాయి కూడా తనని గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాడట. అంతలో తన తల్లిదండ్రులు తనకి వేరే పెళ్ళి చెయ్యాలని ఆలోచిస్తున్నారట. తన ప్రేమగాథ చెపితే వాళ్ళు ఖియ్యిమంటారని, ఎందుకంటే, తన ప్రేమ కులాంతర ప్రేమ కాబట్టి. తన ప్రేమని వాళ్ళు గుర్తించరని తను చిన్నబ్బాయిని ఇక్కడికి వొచ్చెయ్యమని వుత్తరం రాసి తను ఇక్కడికి పరిగెత్తుకు వచ్చేసిందట. చిన్నబ్బాయి కూడా వొచ్చేక అసలు సంగతి చెపుదామని ఈ రెండురోజులూ వూరుకుందట. తను ఇప్పుడు తన ప్రియుణ్ణి అర్జంటుగా పెళ్ళి చేసుకోకపోతే తన తల్లిదండ్రులు తనని స్వకులంలో ఏ దుర్మార్గుడికో, రాక్షసుడికో, నీచుడికో, దుష్టుడికో ఇచ్చి పెళ్ళి చేసేస్తారట.

"అంతా చెప్పేశానే విమలా! ఏం చేస్తావో నీదే భారం. నువ్వు మా పెళ్ళి చెయ్యనంటే మేము వురిపోసుకు చనిపోవడమో, సముద్రమున పడిపోవడమో ఆలోచించుకుంటాం. చిన్నబ్బాయి తన బంధువులెవరో వున్నారని వెళ్ళాడు. ఆనక వొచ్చేస్తాడు. అప్పటికి ఏ సంగతీ చెప్పేయ్యాలి" అని ముగించింది.

దీర్ఘాలోచనలో మునిగిన విమల తల ఎత్తి–"సరే, వురిపోసుకు చనిపోవాలో, సముద్రమున పడిపోవాలో అతను వచ్చాక తేల్చేసుకోండి" అని లేవబోయింది.

నిర్మల మళ్ళీ విమల కాళ్లు పట్టుకుని కిందకి లాగి—

"విమలా! విమలా! అంతేనా? ఏమే నువ్వుకూడా అంతేనా? మా ప్రేమని నువ్వుకూడా గుర్తించవా?" అని ఏడుపు మొదలు పెట్టింది.

"ఏడిశావ్‌లే ఏం ప్రేమ ఇది? నీకు పదిహేడేళ్లు. వాడికి ఇంకో ఏడాది వుంటుందేమో. ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆరు నెలల్లో విడాకు లిచ్చుకుంటారు."

"హరి! హరీ! ఎంతమాట విన్నాను! ఎంతమాట! నా చెవులు పగిలిపోకుండా వున్నాయేమి?" అని నిర్మల చెవులు మూసుకుని ఆక్రోశించింది.

"ఏడిశావ్‌గానీ సీరియస్‌గా వుండు. అసలు నీకీ ప్రేమ జబ్బు ఎలా సంభవించిందో చెప్పుకురా ఎన్నాళ్ళ కిందటి నించీ మొదలు ఇది?"

"మూడు నెలలయ్యిందే అబ్బా! మూడు యుగాలైనట్టుందే!"

"సరేలే! కవిత్వం రానివ్వకు. జరిగింది జరిగినట్టు చెప్పు."

"ఏమీలేదే! ఒక్కసారేమో మా కాలేజీలో మామిడిచెట్టు కింద నుంచుంటే చిన్నబ్బాయి నన్ను చూసి నవ్వాడే. నేనూ నవ్వానే. ఆ మర్నాడేమో 'నిర్మలగారూ' అని పిల్చాడే! నేనూ 'వసంత్‌గారూ' అన్నానే. అతని బళ్ళోపేరు వసంత్‌లే. మళ్ళీ ఆ మర్నాడేమో "నిర్మలా! నేను నీ కోసమే పుట్టాను." అన్నాడే. "అవును వసంత్, నేనుకూడా నీ కోసమే పుట్టాను" అన్నానే.అప్పుడేమో....

"ఓహో! మీ ప్రేమ పెద్ద పెద్ద దూకుళ్ళతో అభివృద్ధి చెందిందన్నమాట."

"అవునే విమలా! వసంత్ బాగా పొడుగు జుట్టు పెంచుకునేవాడు. 'నీ మొహం కనపడక నాకు దిగాలేస్తోంది వసంత్! అంత పొడుగు జుట్టు

తీసెయ్యి. లేకపోతే గట్టిగా జడేసుకో' అన్నానే. ఆ మర్నాడే చిన్న క్రాపు చేయించుకుని వొచ్చేశాడే! నాకు నచ్చని మచ్చల చొక్కాలుకూడా మానేసి తెల్ల చొక్కాలు కుట్టించు కున్నాడే. అప్పుడను కున్నాను గట్టిగా- నేనీ భూ ప్రపంచంలో వసంత్‌ని తప్ప ఇంకెవ్వరినీ పెళ్ళి చేసుకోకూడదని."

"వూఁ బాగానే వుంది గేటుతీయ్యడంరాని తెలివితక్కువ దద్దమ్మని ప్రేమించావన్నమాట."

"మీ గేటు సంగతి చెప్పకులే. అంతా తుప్పుపట్టి ఏడ్చిందది." అని ఖయ్యమంది నిర్మల.

"సరే, గేటుని వొదిలేద్దాం. ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుని ఎక్కడ వుంటారు మీరిద్దరూ?"

"ఎక్కడో వుంటాం."

"ఎలాగ బతుకుతారు?"

"ఎలాగో బతుకుతాం."

"ఏం తింటారు?"

"ఏదో తింటాం."

"అయితే సరే, మిమ్మల్నిద్దర్నీ సాయంత్రమే తీసికెళ్ళి చేర్పించేస్తాను."

"ఎక్కడా?"

"పిచ్చాసుపత్రిలో."

"మాకేం పిచ్చెక్కలేదు."

"ఈ రకం ప్రేమా పిచ్చీ ఒకటే. పదిహేడేళ్ళకి పెళ్ళి చేసుకుంటావేం. పెళ్ళి? ఇల్లూ వాకిలీ లేదు. వుద్యోగం సద్యోగం లేదు. తాడూ బొంగరం లేదు. పెళ్ళి చేసుకుని ఏం చేస్తావు? వెయ్యేళ్ళదాకా పెళ్ళి చేసుకోనన్నావుగా అసలు?"

"వారం రోజుల్లో చేసుకుంటే చేసుకుంటానేమో అన్నాగా మళ్ళీ?"

"ఓహో ఇదన్నమాట సంగతి! అనివార్య పరిస్థితి రెండ్రోజుల్లో వచ్చినా రావొచ్చు, అన్నావు ఇదా సంగతి? నోరు మూసుకుని ఎవరి

దారిన వాళ్ళు వెళ్ళండి. ముందు చదువులు పూర్తి చెయ్యండి. ఆ వెనక ఇద్దరూ వుద్యోగాలు సంపాదించు కోండి. అప్పుడు పెళ్ళి! గిళ్ళి!"

"అమ్మో! ఎన్నాళ్లు పడుతుందే అదంతా!"

"పదేళ్లు"

నిర్మల నేలకొరిగింది.

"ఏడిశావులే. లేచి కూర్చో" అని విమల కేక పెట్టగానే హడలి లేచి కూర్చుంది. "పదేళ్ళా!" అని కలవరించింది.

"పోనీ ఎనిమిదేళ్లు"

"ఈ లోగా పెద్దవాళ్లు నాకు ఏ రాక్షసుడితోనన్నా...."

"ఎదిరించూ.... నా కిష్టంలేదని చెప్పెయ్యి. సమస్యవొచ్చినప్పుడు పోట్లాడకుండా పారిపోయే బతుకేం బతుకే? ధైర్యంగా నిలబడు. నాకోసం సంబంధాలు చూడక్కర్లేదని చెప్పెయ్యి. ఇంకా మీవాళ్లు మొండితనం చేసి సంబంధం నిర్ణయిస్తే అప్పుడే బైటికి రావచ్చు వాళ్ళని పళ్లురాలగొట్టి."

"ఆ పని యిప్పుడే చేసేస్తే!"

"ఇప్పుడే చేస్తే ఏం తింటావే గాడిదా? బుద్ది లేకండా తయారయ్యావు. ఈ వసంతుడు నిన్నే గంగలో ముంచుతాడో. వాడి మంచిచెడ్డలు తెలుసుకోకుండా అంత తొందరెందుకే దున్నపోతా!"

"హరి! హరీ! ఎంతెంత మాటలంటున్నావే! నన్నెన్ని మాటలైనా అను. నా వసంత్‌ని అంటే భరించలేను. నీ కాళ్ళ దగ్గర తలబద్దలు కొట్టుకుని చచ్చిపోతాను.

"వుండు నా కాళ్లు చితగ్గొట్టకు పీడ! .... ఇంతకీ ఎంత కట్నం కావాలంటున్నా డేవిటి నీ ప్రియుడు?"

"ఛీ! ఛీ! కట్నం తీసుకుంటాడా నా వసంత్!"

"ఏం తీసుకోడా? తీసుకోకపోతే రేపట్నించీ సాధించి చంపుతాడే ఫోజుకొట్టి. ఎంతో కొంత పారెయ్యడమే మంచిది."

"శివ! శివా! నా వసంత్‌ని ఎంత అపార్థం చేసుకున్నావే."

"నాలిక తెగ్గోస్తాను ఆ వెధవ కూత లేమిటి అస్తమానూ? నోరు మూసుకుని చెప్పింది విను. 'ప్రేమ గుడ్డిది' వొప్పుకుంటావా ముందు!"

"వొప్పుకోను. ప్రేమ జ్వాజ్వల్యమానమైన కాంతి? ప్రేమ మిట్ట మధ్యాహ్నపు మార్తాండుడి వెలుగు! ప్రేమ వున్నతాగ్రాలను చేర్చే సాహసం! ప్రేమ అనంతానంత విశ్వ సౌందర్యం! బంగారాన్ని అగ్ని శుద్ధి చేసినట్టు మానవుల్ని ప్రేమ శుద్ధి చేస్తుంది, ప్రేమ గుడ్డిది కాదు. పిచ్చి విమలా! తెలిసిందా?"

"ప్చ్! బాగా ముదిరింది పాపం" అని విమల గాఢంగా నిట్టూర్చింది "ఈ మాటలన్నీ ఎవరు చెప్పారే నీకు?"

"ప్రేమే చెప్పింది."

"పోనీ ప్రేమ గుడ్డిది కాదులే. నేనూ ఒప్పుకుంటాను కానీ, దానికి షార్ట్‌సైట్, దానికి దగ్గర చూపేగానీ దూరం చూపు వుండదు. అది దూరం చూడలేదు. అదన్నా వొప్పుకుంటావా?"

"ఆలోచిస్తాలే చెప్పు."

"మూడు నెలల ప్రేమకే జీవితం అర్పణచేస్తే— అయ్యో! పిచ్చి దానా? నవ్వాలో, ఏడవాలో తెలీడంలేదే!"

"యాడవొద్దులే. అదేదో చెప్పు"

"చక్కగా కొన్నేళ్లు నిరీక్షించండి. ఒకరికోసం ఒకరుఎదురుచూస్తూ నిరీక్షించడంలో ఎంత మాధుర్యం వుంది! కొన్నేళ్లు ఆగితే ఎన్ని విషయాలు తెలుస్తాయి! ఎంత జ్ఞానం వొస్తుంది! ఎంత స్వతంత్రమైన వ్యక్తిత్వాలేర్పడతాయి! ఈ లోపల మీ ప్రేమ నిజమైనదో, కాదో, బల మైనదో కాదో కాలం రుజువు చేస్తుంది. మీ మనసులు మారతాయేమో ...."

"హేవిటీ? నా మనసా?.... మారుతుందా?"

"పోనీ అతని మనసూ"

"హేవిటీ? వసంత్ మనసా?.... మారుతుందా!"

"పీక నొక్కి చంపుతాను. ఏవిటా నిర్ఘాంతాలు? నేను చెప్పేదేమిటి? నువ్వర్థం చేసుకునే దేవిటి? నా క్లాస్‌మేట్ హేమ ఇంకో మతం వాణ్ణి

ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకుంది. వాళ్ళిద్దరూ మతాలు వొదిలేశారనుకున్నావా? తనే వాడి మతంలోకి మారింది. అలాంటి బానిసత్వం కన్నా ఆ ప్రేమకో సలాం కొట్టడం వెయ్యిరెట్లు నయం కదూ?"

"ఛీ! నేను మీ హేమలాగ చేస్తాననుకున్నావా? వసంత్ ఇంకో మతం వాడు కాడుగానీ.... అయితే నన్ను తన మతంలోకి మారమంటే పళ్ళు రాల గొడతాను."

"ఈ సంగతి గాకపోతే ఇంకోటీ. బుచ్చిబాబు పెద్దమ్మకూతు రొక మ్మాయి ప్రేమ వివాహమే చేసుకుంది. ఆ మొగుడు దీన్ని తీసుకుపోయి తల్లి కాళ్ళదగ్గర పారేశాడు. ఇది ఎంత మంది పిల్లల్ని కనాలో వాడి ఇష్టం, వాడితల్లి ఇష్టం. దీని ఇష్టంకాదు."

"అయితే విమలా! పిల్లల సంగతి కూడా పెళ్ళికి ముందే మాట్లా దేసుకోవాలేవిటే?" అని కొత్త సందేహం వెలిబుచ్చింది నిర్మల.

"నేనింత మంది పిల్లల్నేకంటాను. నీ కిష్టమేనా" అని ఎగ్రి మెంట్లూ, షరతులూ రాసుకోరు. పిల్లల విషయంలో వారి అభిప్రాయా లెలా వున్నాయో గ్రహించి, వాడు చాదస్తుళ్ళా కనపడితే వాడికి సలాం కొట్టాలి. నీ వసంతుడి రంగులు అప్పుడే నీకేం తెలుసు? 'మా నాయనమ్మకి మగపిల్లలు కావాల'ంటాడేమో! 'మా మేనత్తకి ఆడపిల్లలు కావాల'ంటా డేమో! అప్పుడు వాడితో పోట్లాటవేసుకుంటాను అంటావా? అడుసుతొక్క నేల? కాలుకడగనేల? కొన్ని సంవత్సరాలపాటువాణ్ణి పరీక్షించాలి. నిన్ను నువ్వు పరీక్షించుకోవాలి. నీ అభిప్రాయాలు స్పష్టం చేసుకోవాలి. అన్ని విధాలా నీకు సరిపడతాడనే నమ్మకం వుంటేనే.... అసలు పాఠంమరిచి పోయానేవ్! వాడు అనితరసాధ్యుడో, కాదో తెలుసుకోవాలి. అది ముఖ్యం అసలు."

"బాబోయ్ విమలా! ఇంకా ముఖ్యమైన సంగతి మరచిపోయానేవ్, చిన్నబ్బాయి గురక పెడతాడేమో నాకేం తెలుసే?" అని కెవ్వున అరి చింది నిర్మల.

"అదుగో, చూశావా మరి?.... నీ ప్రేమ అంత గాఢమైందన్న మాట! నీ ప్రేమ పోవడం అంతలో వుందన్నమాట."

"అదికాదే, గురకపెడితే భయం వెయ్యదూ?"

"నోరు ముయ్యి" అనే ముక్తాయింపుతో విమల ఆ సమావేశం చాలించింది.

* * *

బుచ్చిబాబు యింటికి రాగానే నిర్మల ప్రేమ గాథంతా విమల బుచ్చిబాబుకి వర్ణించి చెప్పేసింది.

బుచ్చిబాబు సరిగ్గా వినకుండానే "ఏడీ ఆ కుర్రాడు వొచ్చాడా? పాపం యిద్దరికీ పెళ్ళి చేసేద్దాం" అన్నాడు కాఫీ తాగుతూ.

"ఊఁ తర్వాత?"

"పాపం వాళ్ళ బతుకు వాళ్ళే బతుకుతారు."

"ఎలా బతుకుతారు?"

"పాపం యెలాగో బతుకుతారు."

"నిర్మలకి నేను బోధించిందంతా కుప్ప చేసావు గావున్ను. దానికి మైనారిటీ కూడా తీరలేదు. నువ్వు పెళ్ళి చేస్తానంటే వాళ్ళిద్దరూ ఇప్పుడు నీ వెంట పడతారు. నిర్మల్ని పిల్చి కేకలేస్తావని నీకు చెప్తోంటే చెప్పేది బుర్రకెక్కించుకోవేం?"

"పాపం ఎందుకు విమలా వాళ్ళని కేకలెయ్యడం? చక్కగా పెళ్ళి చేసేస్తే వాళ్ళే చదువుకుంటారు. ప్రేమించడం తప్పా చెప్పు?"

"ప్రేమించడం తప్పో, ఒప్పో నీ దగ్గిర నేను నేర్చుకోనక్కర్లేదులే. ప్రేమించగానే పెళ్ళికి ఎగబడాలా? కొన్నాళ్ళు ఆలస్యమైతే ఎదటివాళ్ళు మారిపోతారేమోనని భయం వుంటేనే తొందరిగా పెళ్ళిలో ఇరికించెయ్యాలని చూస్తారు. లేకపోతే అంత తొందరెందుకు? ఇంతకీ నువ్వు నిర్మల్ని పిల్చి కేకలేస్తావా లేదా చెప్పు."

"నీ కేకలెయ్యడం అయిందా?"

"సగమే అయింది."

"సరే, పిలువు. నేనూ కొంచెం కేకలేస్తాలే."

"నిర్మలా! బుచ్చిబాబు పిలుస్తున్నాడే" అని విమల వంటింట్లోకి ఒక కేక పెట్టింది.

నిర్మల సిగ్గుపడుతూ వొచ్చింది— "ఏంటి బావా? పిలిచావా?"

"వూరికేలే. ఏం చేస్తున్నావు? మళ్ళీ వంట మొదలు పెట్టావా? ఏం కూర వండుతున్నావు?"

"కాకరకాయ వేపుడు, విమలే చెప్పింది."

"కాకరకాయల్లో కూడా చేదు చూడాలి. తెలుసా?"

"తెలుసు"

"అదే చెపుదామనీ.... ....నీ ఫ్రెండ్ చాలా ముద్దుగా వున్నాడు నిర్మలా! పొద్దున్న వొచ్చిన కుర్రాడేగా? చాలా బాగున్నాడు. బుద్ధివంతుళ్ళా గున్నాడు.... మంచిపని చేశావు."

"ఏవిటి నువ్వు మాట్లాడేది?" అని విమల కళ్ళెఱ్ఱజేసింది.

"వొస్తున్నానా వరసగా? పాయింటు తర్వాత పాయింటు బిల్డప్ చెయ్యాలి.... నిర్మలా! నువ్వింకా చిన్నపిల్లవే కదమ్మా!.... ఇంకో ఆర్నెల్లు ఆగు."

"ఆర్నెల్లా? ఆరేళ్ళా? సరిగ్గా చెప్పు" అని విమల మళ్ళీ కోపంగా చూసింది.

"చూడు బావా! ముందు పదేళ్ళంది. తర్వాత యెనిమిదేళ్ళంది. ఇప్పుడు ఆరేళ్ళంటోంది. ఆరేళ్ళాగాలా బావా?"

"ఆలశ్యమైతే అతనిలో యేమన్నా మార్పొస్తుందని భయమా నీకు నిర్మలా."

"ఛీ!ఛీ! అలాంటి భయం లేదు నాకు. వసంత్ అనితరసాధ్యుడు."

"ఏడిశావ్‌లే, మూడునెల్ల ప్రేమకే అనితరసాధ్యు దయ్యాడు!" అని తిట్టింది విమల.

"విమల మాటలకేంగానీ.... నిర్మలా! ఇలా చూడు ఆరేళ్ళైందు గ్గానీ.... రెండేళ్ళాగు. ఏం? అప్పటికి నీకు మైనారిటీ కూడా తీరుతుంది."

"బుచ్చిబాబు మాటలకేంగానీ.... ఒసే నిర్మలా! ఇలా చూడు! అతని మాటలు వింటే సర్వనాశనమై పోతావు. నీకింకా కొన్ని పాఠాలు చెప్పాలి రాసుకో- కాయితం తెచ్చుకో."

బుచ్చిబాబు వెటకారంగా నవ్వాడు- "నీ పాఠాలు వింటే యిక చెల్లెలు బాగుపడ్డట్టే."

"బుచ్చిబాబు మొహం చూస్తావేమే! కాయితం తెచ్చుకో."

నిర్మల ఏడుపు మొహంతో కాయితం, పెన్నూ తెచ్చుకుంది- వూఁ చెప్పు...."

"వాడికి.... అంటే, నీ చిన్నబ్బాయికి తలకాయ వుందా, లేదా? వుంటే దాన్ని వుపయోగిస్తాడా? లేదా? లేక, తాతగారి తలకాయ మీద ఆధారపడతాడా?

"కొంతమంది కుర్రవాళ్ళు పుట్టుకతో వృద్ధులు. తండ్రిగారి, తాతగారి భావాలకు దాసులు" అనేపాట వాడికి కంఠతా వొచ్చా? రాదా? రాకపోతే నేర్చుకుంటాడా, లేదా? నేర్చుకుంటే ఎప్పుడు నేర్చుకుంటాడు?

"వేయిపడగలు" చదివాడా, లేదా? చదివేప్పుడు దాన్ని విసిరి కొట్టాడా? లేదా? విసిరికొడితే ఎన్నిసార్లు విసిరికొట్టాడు? ఏయే పేజీలు, చదువుతూ విసిరికొట్టాడు? పుస్తకం మళ్ళీ పనికిరాకండా విసిరికొట్టాడా, లేదా? విసిరికొట్టకపోతే ఎందుకు విసిరికొట్టలేదు? ఏమిటి వాడి వుద్దేశం?

పెళ్ళయిన పూటనించీ మంగళగౌరీ నోములు నోచమని కాల్చుకు తినకుండా వుంటాడా, వుండడా? వుంటే ఎందుకువుంటాడు? వుండకపోతే.."

బుచ్చిబాబు నిర్మలకి పారిపొమ్మని సైగచేశాడు. ఆ సపోర్టుతో నిర్మల రాయడం మానేసి- "నేనింక రాయనే! ఈ ప్రశ్నలన్నీ పార్వతి

దేవదాసు నడిగిందా? లైలా, మజ్నూ నడిగిందా? రోమియో, జూలియట్ నడిగిందా?" అని తీవ్రంగా ఎదురు తిరిగింది.

"రోమియో ఆడది కాదే, జూలియట్టే ఆడది. వాళ్ళంతా కాపరాలు చెయ్యదల్చుకున్నవాళ్ళు కారే పిచ్చిమొద్దూ! కలిసి కాపరం చెయ్యదల్చుకున్న వాళ్లు ఈ ప్రశ్నలన్నీ అడుక్కోవాలి. వాడి భావాలు ఇదీ, దీని భావాలు వాడూ తెలుసుకోవాలి; లేకపోతే ఆ కాపరం ఏడిసినట్టు తయారవుతుంది. రెండు పెద్ద కీటకాలూ, కాసిన్ని పిల్ల కీటకాలూ బతికే మురిగ్గుంటలా తయారవుతుంది. తెలుసా?"

ఏం చెప్పాలో నిర్మలకి తోచక—

"నీ జవాబేమి" టన్నట్టు బుచ్చిబాబు కేసి చూసింది. బుచ్చిబాబు కూడా యేమీ తోచక గుటకలు మింగుతూ నించున్నాడు.

అంతలో దేవుళ్ళాగా చిన్నబ్బాయి వొచ్చాడు. కడిగిన ముత్యంలాగ అందరికీ ముద్దొచ్చే లాగ వున్నాడతను.

నిర్మల బైటికి పరిగెత్తి సిగ్గుతో మెలికలు తిరుగుతూ వున్న అతన్ని చెయ్యి పట్టుకుని లోపలికి లాక్కొచ్చింది.

విమల వుపన్యసించే మూడ్‌లో వుండడంచేత— "ఇద్దరూ కూర్చోండి. క్లాసు తీసుకుంటాను" అంది.

బుచ్చిబాబు— "మనందరికీ నేను ఉప్మా చేస్తాలెండి. నాకు ఉప్మా చెయ్యడం వొచ్చు" అని వంటింట్లోకి తప్పుకున్నాడు.

విమల పాఠం ప్రారంభించింది.

ప్రేమ ఎంత విలువైనదీ, దాన్ని ఎలా కాపాడుకోవాలీ, మురుగు నీటిలో మానవులు నశించిపోయేట్టు పాత మురుగు భావాలలో ప్రేమ ఎలా నశించిపోతుందీ, అభ్యుదయ భావాలు లేకపోతే ప్రేమ ఎలా వెల వెల బోతుందీ, ప్రేమలతకి ఆర్థిక స్వతంత్రత అనే నీరు ఎంత అవసరం,

లేకపోతే అది ఎలా సర్వనాశనమై, ధ్వంసమై, ఇంకేదో ఐ....ఎలా అయి పోతుందో వర్ణిస్తో వుండగా ఐదు నిమిషాల్లో నిర్మలా, చిన్నబ్బాయియీ ఆగలేక విమల ముందు మోకరిల్లి "వొప్పేసుకున్నాం, వొప్పేసుకున్నాం. అరవయ్యేళ్ళ దాకా పెళ్ళి మాటెత్తం. చదువులూ, వుద్యోగాలూ రిటైర్ మెంట్లూ అయ్యేదాకా ఒకర్ని ఒకరం చూసుకోం, పలకరించుకోం. వొట్టు! వుపన్యాసం మానెయ్యి!" అని హాహాకారాలు చేశారు.

బుచ్చిబాబు పరిగెత్తుకొచ్చి అందరికీ తను చేసిన అల్పాహారం పెట్టి శాంతింపజేశాడు.

*　　　*　　　*

రెండ్రోజుల్లో వాళ్ళని రైలెక్కించి వొచ్చిన తర్వాత విమల నిరుత్సాహంగా కూర్చుని— "పెళ్ళికి ముందు కలిగే ప్రేమలో ఎంత మాధుర్యం వుందో! మనం పెళ్ళికి ముందు ప్రేమించుకోనే లేదు" అని విచారంలో మునిగిపోయింది.

"నేను మాత్రం నిన్ను ప్రేమించే పెళ్ళి చేసుకున్నాను" అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

"అయితే మరి నాతో ఒక్కసారి కూడా ఎందుకు మాట్లాడలేదు?"

"నువ్వెప్పుడన్నా మాట్లాడనిస్తేనా?"

"మాట్లాడకండా ప్రేమ ఏం ప్రేమ? నువ్వు నన్ను ప్రేమించావని నమ్మకం ఏమిటి?"

"ప్రేమించాను విమలా! నువ్వు పొడుగ్గా వుంటావుగా? నువ్వు కాలేజీ నించి వొస్తోంటేనే నాకు తెలిసిపోయేది."

"నువ్వు ప్రేమించింది నన్నో, మా అక్కనో! అది నా కన్నా పొడుగు. నీ కసలు కళ్ళు సరిగ్గా కనపడవు."

"కాదులే, నిన్నే. మీ అక్క నాతో మాట్లాడుతూనే వుండేది. నువ్వే మాట్లాడకుండా తిరిగేదానివి. నిన్నొక్కదాన్నే ప్రేమించాను నేను

అప్పుడూ ఇప్పుడూ కూడా. ప్రేమించుకోలేదని బెంగ పడకు. నువ్వుకూడా నన్ను ప్రేమించావా?"

"ప్రేమించాను బుచ్చిబాబూ! కానీ, మాట్లాడాలని నాకు తోచలేదు. ఎవరూ చెప్పలేదు. ఎంత పిచ్చివాళ్ళమో కదూ?"

"పోనీలే, పోనీలే విమలా! మాట్లాడుకోపోయినా ప్రేమ పోలేదుగా- అప్పటికీ ఇప్పటికీ నేను నిన్నే ప్రేమిస్తున్నానుగా?"

"అవును నువ్వు అనితరసాధ్యుడివి."

"అదేదో తిట్టులా వుంది నాకు. నిర్మల చెప్పిందిలే దాని అర్థం గానీ, అల్లాంటి మాట లెందుకు చెప్పు? నేను అనితర సాధ్యుణ్ణయితే నువ్వూ అనితరసాధ్యురాలివేగా?" అంటూ బుచ్చిబాబు విమల చేతిని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు నవ్వుతూ.

[ఈ కథ 'ఆంధ్రజ్యోతి' వారపత్రికలో 26-12-1980 సంచిక నించీ 16-1-81 సంచిక వరకూ వచ్చింది.]